

B) Betegtükör

Elindult a fogkaland. Németh Fanni, a fiatal doktornő alaposan feltérképezte a terepet. A röntgenfelvétel alapján több „reménytelen prognózisú fogat” lát, szemrevételezi a valóst. Egyezkedünk. Elmondja a lehetőségeket, sorolja a szakmai érveket, szorgalmazza a minél jobb megoldásokat. Nekem akar jól. Bizonyításra elővesz egy tükröt: betegtükör, mondja. Ha eddig nem hittem volna neki, már mindent elhiszek. Érti a szakmát, jó kezekbe kerültem. Finoman mosolyog, rám bízva a fogszemplézést. Szájszemle. Amúgy formás tükrök, fogantyúja van, talán a hölgyek használnak ilyet a reggeli toalettnél. De nem, ez betegtükör, benne nem az ondolált haj fürtjei köszönnek vissza, itt a szájas valóság. Egy szavam sincs. Lesz itt munka. Megbeszéltük a menetrendet. Megvolt az első menet: tisztítás. Alapos, kapirgálós pucolás, kenőcsös fájdalomcsillapítóval, szapora öblítésekkel. Ez volt a finom kínzás, vigasztal kedvesen. Egy hét múlva mélyre ásunk, ahhoz már injekciós fájdalomcsillapítás dukál. Nincs visszaút. A tükrök megtette a magáét. Hivatalosan „pácienstükör”. Jobb az így egyszerűen: betegtükör. De nem csak fogászatkodáskor. Jó lenne az ilyen nagyításba belenézni, fogászaton kívül, „magánrendelőben”: szemtől szembe önmagunkkal. Önismeret. Aztán fohászodni, fogadkozni. Mint a mesében: *Tükröm, tükröm, mondd meg nékem...* Hát, a mesében sem minden fenéig tejfel.

C) Váratlan ráadás

Ezen írás befejezését követő másnapon jött a hír: meghalt Ungvári Tamás. Kenyeres tanár úr könyvbemutatóján (*Harmadik csöngetés. Visszahumanizálási kísérletek*), a Petőfi Irodalmi Múzeumban találkoztunk vele utoljára, 2018 őszén. A bemutatót megörökítettem, lásd Tanár notesz 13. *Fénylesen*. Éppen Kenyeres Zoltán hívta fel a figyelmet előadásában Ungvári Tamás kötetére: *Kaland és gondviselés. Felvilágosodás, művészet és gondolkodás*, amelyet a bemutatót követően megvettem. Az is nagyon fontos forrásanyagot jelentett aktuális témám kidolgozása során: *Rejtőzködő felvilágosodás. A (f)elvilágosodás nyomában*, Partium, 2019/1., tavasz, 100-105. = <https://issuu.com/norton69/docs/2019-03-tavasz>. Mindkét jeles tanár, irodalomtörténész munkája nagyban tágította az értelmezés kereteit, a múltat a mába hozva. Az élet nagy drámaíró. A krónikás igyekszik nyomon lenni. És tegyük addig, amíg az élőkkel találkozhatunk.

Nagygyörgy Erzsébet

Mire megjön a tél

Mire megjön a tél, kedvesem,
hidd el, közelebb leszel hozzám,
mint a nyári égbolt ezüstveretje,
s közelebb, mint a távolodó,
és egyre táguló világegyetem.

Mire megjön a tél, kedvesem,
ezerarcúvá válik világom,
s a tarló is rég elsiratja
millió, ellopott búzaszemét.
A menny földi tükre is, a tó,
altatót dúdol a potykanépnek.

S a fák, az árvalányhajú fák
készülődnek már előre,
mint én, hogy a nyár hevével
szívemben kényeztesselek,
mire megjön a tél, kedvesem.

Fény csorog

Tavasról álmodom már nappal is,
az éjszaka virágmezőt szövött,
még itt lebeg lehunyt pillám mögött,
mint illatterhes, csöppnyi galaxis.

A fák között dühödt vihar dohog,
s a hegytetőn fehérülő hólepel,
felizzik, napsugárban eldelel,
s reám, Isten kezéből fény csorog.

Mámoros éjjelen

Pilled az erdő, esteledik már künn a vidéken,
búzavirágos báli ruhában táncol a nyár most.
Száz ezer álom lebben az égig, kis lilium ring,
kelyhe ma fénybogarat rejt, csendesen izzik a Hold is.

Fenyvesek ágán bókol a sármány, álmodik éppen,
lány füveken lépked, lila orgona szirmain ül most.
Dúdol a Hold is, rászövi fényét, ring a madárka,
csillaga fönt jár, angyali szempár álmait őrzi.

Mámoros éjjelen illata lebben a kék ibolyáknak,
réti virágok bús dala száll el a májusi széllel.
Villan az ég szeme, hullik a Földre a mennyei könnycsepp,
rózsaszíromban gyűlik az angyali gyermekek álma.

Bozó Zsuzsanna

Pillanat

Lemenő nap
forró fénye két karodban
elvarázsol.
Éj bársonya
óvón elrejt.
Szerelmes órák
meghitt magánya.
Ébredő nap
hideg fénye visszavisz
a valóságba.

Élet

Légy bolond
az élet oly rövid,
kell némi örülség,
hogy elviseld terheit.

A világ gúzsba köt,
törvények láncai.
Megszabják sokan,
minek kell látszani.

Táncolj az esővel,
szaladj a szellővel,
tombolj viharral!
dalolj a madárral,

Törj szét falakat,
találj társakat!
Kövesd az álmodat
légy végre önmagad!

Emlék

Esténként, mikor glóriát fon
asztalom köré a lámpafény,
téged látlak, veled társalgok,
mint szerelmünk idején.

Sebes szárnyakon repültek el
az évek, te velem maradtál
emlékeimbe elrejtőzve
csengő hangon kacagtál.

Féltem, hogy megszeretlek.
Féltem, hogy elfeledlek.
Féltem, hogy részemmé válsz.
Féltem, hogy más szeretsz már.

Reszkető szívvel elfutottam.
Árva lelked egyedül hagytam.
Önmagam elől menekültem.
Megnyugvást hiába kerestem.

Esténként, mikor magányosan
múltnak útjain barangolok,
halványuló emlékeimbe
rémülten kapaszkodok.

Döntés

Elindultam
egyenes tartással,
emelt fővel,
könnyű léptekkel.
Elhagytalak.
Ha egyszer is visszanezdek,
örökké veled maradok.
Harmadikként,
a házasságodban.

Szerelem volt ...

talán ismertelek
találkozásunkkor
már, csak emlékeim
ködében elvesztél,
hisz csókod maga volt
a hazatalálás
talán csak játszottam,
ahogy te akartad,
s te gonosz játékot
űztél velem, mikor
kézen fogva vittél
erdei utakon,
hogy elhiggyem fontos
vagyok neked, s szeretsz
talán rád gondolok
szaladó napokon,
mikor már nem leszel
velem, mert elhagylak,
érezem, szavaidon
a félelmet, mikor
kifogások után
kutatsz, talán máshoz
sietsz, de még engem

Gáspár Aladár

harmónia

elemi ösztön hajtotta őket
 a kínzó küzdelemvágy
 viszonyuk éltetője volt
 hogyha ez annak énjébe marhatott
 teltebben múltak a napok
 nem voltak valótlan társak
 egymásra inkább
 ős-ellenségként vigyáztak
 az ellentét folyvást bennük feszült
 lázasan lelkükben lüktetett
 egymásnak estek nemcsak
 mint ellenfelek,
 de bárhol és bármikor
 okkal és oktanul is
 noha
 gonosz gyűlölet sosem
 elevenült szívük szögletében
 s a lappangó dühöt se kellett
 magukban felszítani
 a harci állapot az érzékeikre
 izgatónak hatott a küzdelmük
 szinte már szeretkezéssé hevült
 összemosta őket észrevétlenül
 bárhogyp próbálkoztak is
 az önfeledt kéjvágyat
 sehogy se tudták magukban kioltani
 elválni nem voltak képesek
 egymásnak megragadtak
 egymásban felragyogtak
 elkezdtek egymásra hasonlítani
 az örökös háborúskodás tehát
 létük végső tartozéka volt

így tették egymást boldogokká

Macskaálom

*Naponta veled álmodom:
 azt, hogy cicázol velem.*

*Kurta, kis nyakadba
 nyalka szalagot kötsz,
 bájos bundácskádat
 buján felborzolod,
 démoni dallamokkal
 kéjesen körülmiákolysz,
 színlelő szemeddel
 csalárdul csapdába csalsz.
 S legvégül,
 állati ösztönöd jeléül
 forrongó testedet
 hozzám dörgölöd.*

*Azt is megálmodom,
 hogy csak packázol velem
 kiforgatsz magamból,
 cselt forralsz ellenem.
 Léha álom-örömhöz
 így leszek álom-eszközöd.*

*Mért nem hagysz békén,
 ledér macskalányka?*

*Én már vén kandúr vagyok!
 Tán csontjaid valódi váza
 se hatna rám izgatónak,
 Viszályok verte szőrzetem
 már szépsége láttán
 se borzadna újra fel
 Vágyadat némítani
 keress készebben álmodókat!*